

2de zondag advent jaar B

Mc. 1, 1-8

Het is al lang geen uitzondering meer als kinderen of kleinkinderen trouwen, dat ze dat bewust niet voor de kerk doen. De tijd dat het toch gebeurde omwille van 'het goed fatsoen' of omdat het zo 'romantisch' is, ligt achter ons. En dat is maar goed ook want dan is het eigenlijk meer toneel dan gemeend. Tegenwoordig is het meestal wel klaar en duidelijk als mensen niets meer hebben met de kerk en bijvoorbeeld hun kinderen niet meer laten dopen.

Dat moet ge natuurlijk respecteren en in zekere zin is het heel eerlijk en consequent van die mensen. Maar de vraag is of het ook moeten accepteren, in die zin: we mogen het jammer vinden dat het zo is. We zouden het zelfs jammer 'moeten' vinden omdat het ook iets aangeeft van een kloof die er toch is binnen families en gezinnen: wat ons ten diepste bezielde wordt blijkbaar niet meer opgepikt.

Misschien is dat deels wat Johannes bedoelde toen hij zei dat we een weg moeten banen in de woestijn. Die 'woestijn' staat dan voor hetgeen ons van elkaar scheidt. En op geloofsvlak staan mensen nogal eens tegenover elkaar, is er een breuk, een afgrond die opgevuld zou moeten worden. Als we daar niet in slagen mag straks de laatste het licht uitdoen. Maar wie kan daar iets aan doen? Wie weet de oplossing?

De adventstijd zouden we moeten besteden om elkaar goed te ontvangen. De komende weken zullen veel mensen en groepen daar ook hun best voor doen. De kerk zal extra versierd worden, er wordt gepoetst, de kerststal wordt opgezet, de koren doen extra hun best enzovoort. Dat is allemaal belangrijk, want hetgeen we zien en horen draagt bij aan een mooi geheel. Maar alleen daarmee redden we het niet.

De komende weken zullen er velen binnenkomen en misschien op uw plaats gaan zitten, die we anders nooit zien en die weinig of niets afweten van het kerstverhaal en wat daarop volgt. Dat zeg ik niet om te veroordelen, maar om in zekere zin voor te bereiden op hetgeen komt. Dat is in feite een hele uitdaging: hoe raakt ge die mensen?

Ik denk bijvoorbeeld aan de tieners en jongeren die volop het leven ontdekken, die dikwijls heel erg bezig zijn met zichzelf en wat zich in hen afspeelt, die heel gevoelig zijn voor wat via de reclame en internet als 'geluk' verkondigd wordt. Het is dan verleidelijk om te denken: daar kunnen we niets aan kwijt, die zitten helemaal niet te wachten op hetgeen hier verkondigd wordt.

Maar zou dat echt zo zijn?

Natuurlijk, er zijn veel kloven en gaten om te overbruggen op de weg naar hun hart. Maar misschien dat het kerstverhaal daar ook een stuk in kan bemoedigen. Als we naar die allereerste Kerstmis kijken, dan zien we dat God juist de meest onwetenden uitkiest om zich het eerst aan te laten zien: de herders, mensen die

onontwikkeld waren, ruw, zonder godsdienstonderricht. En toch weet Hij hun hart te raken.

Dat laatste is altijd het werk van God. Maar dat kan ook een heel gemakkelijk excuus worden om onze handen in onze zakken te houden: ik heb het niet in de hand of iemand tot geloof komt of niet. Maar zo denken zou te gemakkelijk zijn. Want er zit ook een andere kant aan vast: het getuigenis wat ik kan geven. En juist voor dat laatste zijn mensen heel gevoelig: hoe ‘echt’, hoe authentiek is iemand? Daar heeft iemand als Moeder Theresa bijvoorbeeld haar ‘succes’ aan te danken: niet aan het feit dat ze zo’n revolutionaire dingen deed of wat dan ook, maar aan haar ‘echtheid’, aan haar eenvoudig getuigenis vanuit haar grote geloof.

En dat brengt ons ook bij ons ‘aandeel’. Als we Jesaja in de 1ste lezing horen zeggen: ‘Uw God is op komst’ kunt ge voor uzelf invullen: wie is God voor mij? Wat zeggen mij die drie lettertjes?

Binnen enkele weken zullen we hier bij elkaar zitten en horen voorlezen: ‘In die dagen kwam er een besluit van keizer Augustus...’ Velen zullen naar de kerststal komen kijken, komen luisteren naar het koor enz. Maar alleen God kan zich ook tot op de achterste banken laten zien en voelen. Aan ons de taak in deze advent om te bidden dat dat ook echt zou gebeuren: dat mensen geraakt, ontroerd zouden mogen worden door hetgeen ze hier horen en zien en ruiken. Want geraakt worden in uw binnenste door hetgeen we hier vieren is het begin van wat Johannes vandaag vraagt. Amen.

Johan Goris, pastoor